

Record de l'autor de "Bestiari" i "Ball robat"

L'herència de Pere Quart

LA mort de Joan Oliver, a desgrat de tenir-la tan anuncianta, m'ha entristit profundament. Era per a mi un amic i un mestre, amb el qual havia compartit moments molt dolorosos per al nostre país. I per a les nostres vides.

He tingut dues ocasions de converses llargues amb l'Oliver: la primera fou durant el nostre exili al castell de Roissy-en-Brie, i la segona en el procés d'elaboració del llibre "Diàlegs a Barcelona", en el número dos de la col·lecció editada per "Laia". Entre una etapa i l'altra hi ha una distància de quarenta-cinc anys, que són prou perquè les coses i la gent canviïn.

Però vei aquí que jo vaig trobar que l'Oliver de 1984 es mantenía fidel a l'Oliver de l'any 1939. Havia canviat físicament, és clar, però m'atreveria a dir que per millorar: ara tenia un aspecte de patriarca d'aquells que van tan bé per predicar en una pàtria oprimida. La joventut se l'escolava i se'l creia, a desgrat dels als i baixos inevitables en això que en diem popularitat, sobretot en un país tan baquetejat com el nostre.

En les converses contingudes en

el llibre esmentat, pacientment i laboriosament transcrits per en Xavier Febrés, l'Oliver encara era l'home plà d'enfadaments. Es mostrava crític sobre gent i circumstàncies, un espectador inadvertit s'hauria convençut que l'Oliver era un pessimista irreversible. Però, fixant-s'hi bé, l'hauria desconcertat el somriure bonhomí del poeta i, sobretot, els seus comentaris ironics i el seu humor agudíssim, que treien ferro a les qüestions. De tant en tant, l'Oliver en deia una de grossa i, tot seguit, com si se'n penedís, s'adrecava a en Febrés i demanava: "Això no ho poseu, eh? A vegades parlo massa."

Optimisme vital

Etic segur que en Xavier Febrés se'n va veure un bull, perquè l'Oliver i jo ens vam lliurar apassionadament a una conversa que desitjaven i ens deviem l'un a l'altre. Oblidarem el periodista i el magnetofon, que eren uns elements essencials de la trobada.

En un moment determinat, jo vaig dir a l'Oliver que ell no era

tan pessimista com pretenia, perquè havia encomanat un optimisme vital a la generació d'escriptors que vingué darrera d'ell. La seva obra, la seva veu, van determinar un tombant molt significatiu en la nostra literatura. I això forma part de la història que ara ens esforsem a rescatar.

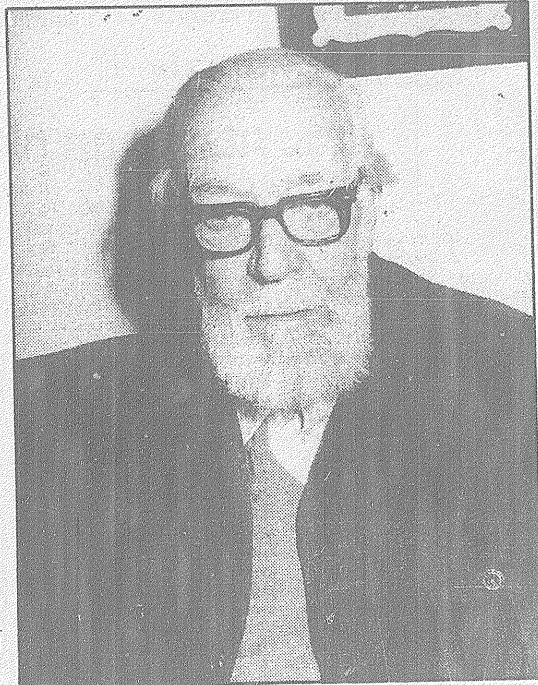
Es en aquest sentit que la figura de Joan Oliver té una dimensió extraordinària. Voler passar ara, pel sedàs de judicis crítics personals, la importància de la seva obra, em sembla una desafortunada oració fúnebre.

Ja que s'han fet comparances (que tenen fama d'odioses) em crec amb el dret de formular les meves: l'obra de Joan Oliver, la poesia de Pere Quart la podem posar en els nivells més alts de les nostres lletres, sense desmereixir gens dels altres noms il·lustres.

I ara em correspon de caure en un tòpic que em resulta insalvable: ha mort l'home, i això és una gran pena. Però la seva obra enriqueix, sincera, el nostre patrimoni nacional.

PERE CALDERS

Joan Oliver

L'ASSOCIACIÓ d'Arxivers de Catalunya, constituida a mitjans de l'any passat i que aplega un centenar de persones, ha fet públic un document en el qual explica la raó de ser de l'entitat, així com les finalitats que es proposa. Amb aquest escrit l'AAC vol donar-se a conèixer i, alhora, sensibilitzar l'opinió pública i les institucions vers la realitat dels arxius i el patrimoni documental.

"En els darrers temps -diu l'esmentat manifest- s'ha fet un esforç notable, des de diversos àmbits, per tal de millorar la situació i la tutela del patrimoni documental català. Només deu anys enrera predominaven encara la desatenció, l'oblit o la ignorància del problema, per part de les administracions públiques que n'eren responsables. La salvaguarda d'aquesta part fonamental del

L'Associació d'Arxivers vol contribuir a ordenar i difondre el patrimoni documental de Catalunya

nostre patrimoni cultural quedava, ben sovint, en mans de persones sensibilitzades que hi dedicaven els seus esforços, en molts casos de manera desinteressada".

L'associació remarca que la democratització de les institucions i la recuperació de l'autogovern han comportat un canvi general d'actitud. En són exemples l'existència del Servei d'Arxiu del Departament de Cultura de la Generalitat i l'aprovació pel Parlament de Catalunya de la Llei d'Arxiu, així com la progressiva dedicació de mitjans per part de les administracions públiques catalanes.

"Tot això ha suposat una millo-

ra sensible en la infraestructura arxivística del nostre país -diu el document de l'AAC-. Els centres ja existents han estat douats amb més mitjans, mentre que se'n creuen de nous per tal de recuperar els fons documentals que estaven oblidats. En conseqüència, ha augmentat el nombre de persones encarregades i responsables dels arxius catalans. Aquest augment ha comportat, a més, una professionalització de l'ofici d'arxiver".

Els arxivers de Catalunya maniféstent la seva voluntat de "contribuir, de manera organitzada, a seguir completant i millorant la infraestructura arxivística del país,

amb la voluntat de servir amb eficàcia la nostra societat. A més de la responsabilitat de reunir, ordenar i difondre el patrimoni documental, els arxius han de ser entesos, cada vegada més, com a peça bàsica del funcionament d'una administració moderna i eficaç al servei dels ciutadans".

Tots aquests motius han propiciat la creació de l'Associació d'Arxivers de Catalunya, integrada per treballadors d'arxius municipals, notarials, de l'administració i de les institucions autònòmiques, d'empresa, eclesiàstiques i d'altres. Entre les seves finalitats, l'entitat es proposa les següents:

potenciar el treball i la figura de l'arxiver, col·laborar en la defensa dels seus legítims drets i interessos; fomentar la relació social i humana entre els arxivers de Catalunya; afirmar l'espai que correspon pròpiament al treball arxivístic, d'acord amb les línies més avançades adoptades pel Consell Internacional d'Arxiu, Federació Intercontinental de Documentació, i altres organismes; fomentar la creació de nous arxius públics, i revitalitzar els ja existents; col·laborar amb totes les institucions competents en la creació i millora dels arxius, per tal que el patrimoni documental rebi l'atenció adequada;

sensibilitzar persones i entitats privades sobre la importància dels fons documentals particulars; promoure les activitats de tipus cultural i professional per tal d'elevat el nivell tècnic dels associats.

**HAY ESTABLECIMIENTOS
MUY REPELENTE.
POR ESO TIENEN MUCHOS CLIENTES**

**Hay de todo
EN PISCINAS**